

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XII. De Spyridone Cypriorum Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

esse imponendum clericis & sacerdotibus grave iugum: honorabiles nuptias & torum immaculatum esse dicens; ne ex nimia severitate damnum potius inferrent ecclesiæ. Neque enim omnes ferre posse tam districtæ continentia disciplinam: ac forsitan inde venturum esse, ut cuiusque uxoris castitas minime custodiretur. Castitatem autem vocabat congressum viri cum uxore legitima. Satis esse, ut qui in clericum fuissent adscripti, juxta veterem ecclesiæ traditionem jam non amplius uxores ducerent: non tamen quæquam sejungendum esse ab ea, quam antehac, tunc cum esset laicus, legitime duxisset. Atque hæc dixit, ipse non modo conjugii, sed muliebris congressus penitus expers; quippe qui à puero in monasterio educatus fuisset; & ob singularem castimoniam ab omnibus celebratus. Cæterum universus sacerdotum cœtus, Paphnutii sermonibus assensus est. Proinde obmissa ejus rei disceptatione, singulorum arbitrio permiserunt, ut ab uxorum consuetudine abstinerent si vellent. Et hæc quidem de Paphnutio.

Α βαρῶ ζυγὸν ἐπιθεῖναι τοῖς ἱερωμένοις ἀνδράσι, τίμιον εἶναι καὶ τὴν κοίτην, καὶ αὐτὸν ἀμίαντον τὸν γάμον λέγων, μὴ τῆ ὑπερβολῆ τῆς ἀκρίβειας, μᾶλλον τὴν ἐκκλησίαν παροβλάψωσι· ἔ γδ πάντας δύνανται φέρειν τῆς ἀπαθείας τὴν ἀσκησιν, ἐδὲ ἴσως φυλαχθήσεως τὴν σωφροσύνην τῆς ἐκάστου γαμετῆς. Ὁ σωφροσύνην ἡ ἐκάλει καὶ τῆς νομίμου γυναικὸς τὴν συνέδουσι. Δὲ κεῖθεν τὸν φθάσαντα κλήρα τυχεῖν, μηκέτι ἐπὶ γάμον ἐρχεσθαι. κατὰ τὴν τῆς ἐκκλησίας δὲ χάριν ἀπέδοσαν. μήτε μὴν ἀποζεύγναι ταύτης, ὡς ἀπαξ ἤδη παρῆσαν λαϊκὸς ἂν ἠγάγετο. καὶ ταῦτ' ἐλεγε ἀπειροῦ ἂν γάμου, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν γυναικός. ἐκ παιδὸς γδ ἐν ἀσκητηρίῳ ἀντέδραστο, καὶ ἐπὶ σωφροσύνη, εἰ καὶ τις ἄλλου, ἀεικόου ἂν ᾤπειθε) πᾶς ὁ τῶν ἱερωμένων σύλλογος τοῖς παφνυτίε λόγοις. διὸ καὶ τὴν ἀειτῆτα ζήτησιν ἀπεσιγήσαν, τῆ γνάμῃ τῶν βελομένων ἀπέχεσθαι τῆς ὁμιλίας τῶν γαμετῶν καταλείψαντες. καὶ τοσαῦτα μὲν ἀει παφνυτίε.

CAPUT XII.

De Spyridone Cypriorum Episcopo.

Nunc ad Spyridonem transeamus. Tanta in eo adhuc ovium pastore inerat vitæ sanctitas, ut dignus habitus sit, qui hominum quoque pastor existeret. Hic urbis cujusdam in Cyprio, nomine Trimithuntis, episcopatum sortitus est. Verum ob singularem animi modestiam, etiam in Episcopatu oves pascere non destitit. Et multa quidem de hoc viro referuntur. Ego vero unum duntaxat aut alterum ejus facinus commemorabo, ne longius ab instituto videar aberrare. Fures media nocte caulas ejus clanculo ingressi, oves inde abducere tentabant. Sed Deus, qui pastorem ipsum servabat, oves quoque ejus conservavit. Fures enim invisibili quadam virtute conficti ad ovilia tenebantur. Jam dies illucescebat. Ille ad oves veniens, postquam juvenes manibus post tergum revinctis vidit, statim intellexit id, quod gestum fuerat. Factaque oratione absolvit fures, admonens eos atque ex-

Κεφ. 16.

Περί σπυριδωνίου τῆς κυπρίων ἐπισκόπου.

Περί τῆς σπυριδωνίου, τοσαύτη τῶ ποιμένι παροσῆν ὁσιότης, ὡς καὶ ἀξιοθεῖναι αὐτὸν καὶ ἀνθρώπων ποιμένα ἡγεῖσθαι. ὅς μίας τῆς ἐν κύπρῳ πόλεως ὀνόματι τριμιθύντου, τὴν ἐπισκοπὴν ἐκκληρωτο. διὰ τὴν ἀτυφίαν πολλὴν, ἐχόμενος τῆς ἐπισκοπῆς ἐποίμανε καὶ τὰ πρόβατα. πολλὰ μὲν οὖν τὰ ἀει αὐτῶ λεγόμενα. ἐνὸς ἧ δὲ δύο ἐπιμνησθήσομαι, ἵνα μὴ ἐξω τῆ προκειμένη δόξῃ πλανῶμαι. μεσῶσης ποτὲ τῆς νυκτός, κλέπται ταῖς ἐπαύλεσι τῶν παροσῆτων λαθραῶς ἐπελθόντες, ἀφαιρεῖσθαι τῶν παροσῆτων ἐσπῆδαζον. ὁ θεὸς ἡ ἀερα ὁ τὸν ποιμένα σώζων, ἐσωζε καὶ τὰ πρόβατα. ἔ γδ κλέπται, ἀσάτω δυνάμει ἀπὸ ταῖς ἐπαύλεσι ἐδέδεντο. ὄρθου τὸ ὡ καὶ ἡ καὶ ἀπὸ τὰ ποιμένα· ὡς ἡ εὐρεῖ ὀπίσω τὰς χεῖρας ἔχοντας, ἐγνωτὸ γεγονός· ἡ ἐνυχομένους, λύσει δὲ κλέπτας, πολλὰ τε νεθετήσας, ἡ παραινεσας

ρηνίστας ἐν δικαίῳ πόνῳ παρδάξεν, μή μὴν δὲ ἀδικίας λαμβάνειν. κείον τε αὐτοῖς χαρισάμενος ἀπέλυσε, καὶ χαλεπῶς ἐπιφθεγγάμενος, ἵνα μή, Φησι, μάτην ἠγρυπνηκότες Φανεῖτε· ἐν μὲν δὲ τῷ τῷ πατρὶ σπουδαίων θαυμάτων. ἕτερον δὲ τοῖστο· ὡς αὐτὸ θυγάτηρ παρθένης, τῆς τῆ πατρὸς ἐνλαβείας μετέχουσα, τὸνομα εἰρήνη· ταύτη γνώριμος τις πολύτιμον παρέθετο κόσμιον· ἢ ἡ ἀσφαλῆτερον ποιῶσα, γῆ τὴν σάρακαταθήκην ἐκευψε. μετὰ πολὺ δὲ τὸν βίον ἀπέλιπεν· ἠκει μὲν χρόνον ὁ σάραδε μὲν μὴ ἐυρών τε τὴν παρθένον, ἐμπλέκει τὴν πατέρα, νῦν μὲν ἐγκαλῶν, ἔσω δὲ ὅτε καὶ σάρακαλῶν ἐπεὶ δὲ συμφορὰν ἐποιεῖτο τὴν τῆ σάραδε μένε ζήμιαν ὀγέρον, ἐλθῶν δὲ τὸ μνήμα τῆς θυγατρὸς, ἐπεκαλεῖτο τὸν θεόν, σάρα καρὲ δάξαι αὐτὰ τὴν ἐπαγγελιομένην ἀνάστασιν· καὶ τῆς ἐλπίδος ἐχ' ἡμαρτε. ὡσαυτὸς ἡ παρθένης, Φανεῖ τὴν πατέρα, καὶ τὸν τόπον σημάνασα, ἐντα τὸ κόσμιον ἀπέκεκρυπτο, αὐτὸς ἀπεχώρη. τοῖστοι ἄνδρες ἐν τοῖς χρόνοις τῆ βασιλείας κωνσταντίνου καὶ τὰς ἐκκλησίας δὲ ἐλαμπόν· ταῦτα δὲ ἐγὼ καὶ ἀκοῆ σάρα πολλῶν κυβερῶν παρέλαβον, καὶ σωτάγματι ρεφίνε τῶς πρῆστυτέρας ἐνέτυχον, ῥωμαϊκῆ λέξεί συγγραμμένῳ· ἀφ' ὧν ταῦτα καὶ ἕτερα τινὰ τῶν μετ' ἐ πολὺ ρηθισομένων σωηγαγον.

Κεφ. ιγ'.

πρὸς εὐτυχιανὸν τὸ μοναχόν.

Ἡ ἕσα δὲ ἐγὼ καὶ πατρὶ εὐτυχιανῶ, θεοφιλεῖς ἀνδρὸς καὶ ὁδὸν αὐτῶς χρόνος ἀκμάσαντος. ὅς καὶ αὐτὸς τῆς ἐκκλησίας τῶν ναυατιανῶν τυγχάνων, σάρα πλῆθια ἔργα ποιῶν ἐθαυμάζετο· τίς τε ὁ πατρὶ τῆς διηγησάμενος, ἐξῶ μὲν ἀκερβείας, καὶ ὁδὸν ἀποκρύφομα, καὶ δόξω τισιν ἀπεχθάνεσθαι αὐξάνων τισὶ ναυατιανῶν ἐκκλησίας πρῆστυτέρας, μακροβιότητος γέγονεν. ὅς καὶ τῆ ἐν νικαίᾳ συνόδῳ κομιδῆν ἡντιῶν, ἅμα τῶ ἀκερβίῳ παρέβαλλε, καὶ τὰ κατὰ ἀκέρβιον ἐμοὶ διηγήσατο ὁδὸν δὲ ἐκείνων τῶν χρόνων, ἀχελ τῆς βασιλείας τῆ νέας θεοδοσίας δὲ ἔτενε, καὶ νεώτερον μοι σφόδρα τυγχάνοντι, τὰ πατρὶ εὐτυχιανῶ διηγήσατε, πολλὰ μὲν δι-

A hortans, ut ex justis laboribus, non per fraudem atque injuriam, victum sibi parare contenderent. Arietem quoque eis donavit, adjecto hoc facete dicto: ne frustra vigilasse videamini. Atque ita solutos eos dimisit. Hoc est unum è Spyridonis miraculis. Alterum vero est hujusmodi. Filiam habuit virginem, paterna pietatis amulam, nomine Irenem. Huic familiaris quidam pretiosum necicio quod ornamentum custodiendum tradiderat. Illa quò tutius servaret depositum, in terram abdidit, ac paulo post decessit è vita.

B Aliquanto post tempore venit is qui rem deposuerat. Et cum virginem non reperiret, patrem adortus est; nunc insimulans eum, nunc obsecrans. Senex, cum damnum ejus qui rem deposuerat, suam ipsius duceret esse jacturam, venit ad sepulchrum filiz: Deumque precatus est, ut promissam resurrectionem sibi ante tempus ostenderet. Nec spes eum fellit. Statim enim puella rediviva adstitit patri. Cumque locum indicasset in quo absconditum erat ornamentum, rursus ex hac luce migravit. Hujusmodi homines Imperatoris Constantini temporibus in ecclesia floruerunt. Atque hæc ego tum à multis Cypriis auditu accepi; tum in libro Rufini cujusdam presbyteri Latinâ linguâ conscripto posita inveni. Ex quo quidem libro, tum hæc ipsa, tum alia quæ paulo postea dicentur, collegi.

CAPUT XIII.

De Eutychiano Monacho.

Eutychianum quoque virum sanctissimum, iisdem temporibus floruisse comperi. Qui cum & ipse ex ecclesia Novatianorum unus esset, multa tamen opera his similia quæ supra memoravi, non sine magna admiratione gessit. Quisnam autem de illo mihi retulerit, dicam accuratè; nec dissimulabo quidquam, tametsi intelligam apud nonnullos id mihi offensionis fore. Auxanon quidam Novatianorum ecclesie presbyter, admodum longævus fuit. Qui ad Synodum Nicænam unâ cum Acesio venit adhuc admodum adolescens, & quæ de Acesio superius dicta sunt, mihi commemoravit. Hic ab illis temporibus ad principatum usque Theodosii junioris vitam produxit, mihi que admodum juveni de Eutychiano narravit: multa quidem re-

F